

MÉREGTELENÍTŐ

2026.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

Bizonyára Te is megtapasztaltad már életed során, hogy mennyi kincsed van, amiket féltve őrzöl. Események, emlékek, szavak, emberek, arcok. Ha sokat élünk, rétegesen számtalan gyönyörűség, szeretet, de fájdalom, bántság, veszteség is alkotja a kincstárunkat.

A nagytakarítás alkalmas a kincsek leporolására. Így bukkantam sok évtizedes önmagamra, érzések, fájdalmak, töprengések, harcok és újrakezdések emlékeire. Mivel sokat írok, az érzések is szavak, mondatok formájában raktározódtak és jöttek elő.

Amikor Neked írok, minden alkalommal megtapasztalom, hogy „Valaki ír a kezemmel”. Vagyis a mondandóm kiegészül más emberek hasonló, szavakba formált érzéseivel. Így történt most is. A napokig tartó „feltárás” után a Mária Rádióban egy éjszakai verses műsorban rátaláltam egy rokon – és tudom, hogy általános - emberi jelenségre. Tűpontosan kifejezte a költő, hogy a múlt akkor válik igazi értéké, kincssé, amikor már belül van, ott őrzöd a lelked mélyén.

Jó tudni, a gyerekeknek is vannak már ilyen kincseik. Beszélgetés során lehet segíteni őket emlékezni, hogy ők is váljanak kincsgyűjtővé. Kívánok Neked is hasonló bűvárkodást, még ha egy-két könnycsepp is társul hozzá. Hidd el, ugyanannyi nevetés emléke is gazdagít, szinte hallhatod a gyerekek vidám kacagását.

Szép napokat, boldog Nyarat, békés családi együttléteket kívánok!

Vihar Béla: Belül van

**Ami kedves, el kell veszítened,
hogy végképp megtaláld.
A hiány majd kivallja,
mi vagy nekem, s mi voltam Neked.
Az a Tied igazán,
amit kívül már nem lelsz többé,
csak magadban,
mert belül hordozod s óvod őt.
Kezében mécszláng
S áll mozdulatlanul.**

JÚNIUS...

Dinnyemag bajnokság

A teraszon szinte vibrált a délutáni hőség, de a hatalmas diófa árnyékában, a kockás abroszos asztal körül ebből semmit sem lehetett érezni. Ott csak a jéghideg görögdinnye friss, édes illata uralkodott.

– Vigyázz, Dani, ha lenyeled a magot, dinnyefa nő a hasadban! – ugratta a nyolcéves Lili az öccsét, miközben a fülére akasztott fülbevalóként két cseresznyepárt

– Nem is igaz! Apa megmondta, hogy a gyomorsav lebontja! – vágta rá a hatéves Dani rendkívül tudományosan, bár azért fél szemmel gyanakvóan pillantott a tányérjára.

Apa ekkor lépett ki a konyhából, kezében egy akkora tál szeletelt dinnyével, hogy alig látott ki mögüle. Anya követte őt, a zsebéből egy mérőszalag kandikált ki.

– Hölgyeim és uraim! – jelentette be Apa ünnepélyesen, lecsapva a tálat az asztal közepére. – Hivatalosan is megnyitom az idei Családi Dinnyemag-köpő Bajnokságot! A tét nem kicsi: a vesztes mossa el a vacsoratányérokat.

A gyerekek ujjongásban törtek ki. A szabályok egyszerűek voltak: a terasz szélétől kellett a fűre repíteni a magokat, Anya pedig centivel mérte a távolságot.

Dani kezdett. Telepakolta a száját dinnyével, úgy fújta fel az arcát, mint egy hörcsög, majd egy hatalmas hapci-szerű hang kíséretében kilőtte az első lövedéket. A mag alig egy méterre, pont Apa papucsára pottyant. A család tagjai egyszerre törtek ki harsány nevetésben, Dani pedig büszkén hajolt meg, mintha világrekordot döntött volna.

Lili következett. Ő a technikára esküdött: csücsörített, célzott, és a magja elegáns ívben repült át a fűnyíró felett.

– Két méter harminc centi! – kiáltotta Anya, miközben leguggolt a fűben.

Amikor Apa került sorra, látványosan bemelegített: karkörzéseket végzett, és úgy koncentrált, mintha olimpiai döntőben állna. Végül akkorát szippantott a levegőből, hogy a pólója feszült a hasán, de a nagy igyekezetben a mag pont a saját pólójára ragadt.

– Ez érvénytelen, csalás! – visította Lili a nevetéstől dülöngélve.

Anya is beszállt a versenybe, és – mindenféle feltűnés nélkül – egy laza mozdulattal túlszárnyalta mindenki eredményét. A magja egészen a muskátlis ládáig repült.

A délután további része hangos nevetéssel, újabb társasjátékokkal telt. Nem volt veszekedés, rivalizálás, csak vidámság. Hát persze, hiszen vége Lili első tanévének – jó eredménnyel. Dani még egy évig az óvodáskor bűvöletében élheti gondtalan életét. Amikor a nap sugarai

már hosszabbra nyúltak, és a meleg szellő fújni kezdte a kert illatát, a család egymás mellé huppant a fűre. Dani a feje alá tette a kezeit, és a lombok között átszűrődő kék eget nézte.

– Nem baj, hogy én mosogatok – mondta elégedetten, miközben a pólójába törölte a dinnyelétől ragadó száját. – De holnap vízpisztolycsata lesz, és ott én fogok nyerni!

Apa és Anya egymásra néztek a gyerekek feje felett, és a szemükben ott volt a megkönnyebbült, tiszta nyári boldogság. Nem kellettek nagy utazások vagy drága programok; a világ legvidámabb délutánjához elég volt egy hűvös gyümölcs, a kert és ők négyen. (M.I.)

Zelk Zoltán: Este jó

ESTE JÓ, este jó,
este mégis jó.
Apa mosdik, anya főz,
együtt lenni jó.
Ég a tűz, a fazék,
víznótát füttyöl,
bogárkarika forog
a lámpa körül.
A táncuk karikás,
mint a koszorú,
meg is hal egy kis bogár:
mégse szomorú.
Lassú tánc, lassú tánc,
táncol a plafon,
el is érem már talán,
olyan alacsony.

De az ágy, meg a szék
messzire szalad,
mint a füst, elszállnak a
fekete falak.
Nem félek, de azért
sírní akarok,
szállok én is, mint a füst,
mert könnyű vagyok...
Ki emel, ki emel,
ringat engemet?
Kinyitnám még a szemem,
de már nem lehet...
Elolvadt a világ,
de a közepén
anya ül és ott ülök
az ölében én.

Móra Ferenc: A jó orvosság

Beteg volt a kislányom, pedig semmije se fájt. Csak étvágya nem volt, meg aludni nem tudott.

– Bizony, vérszegény ez a kislány – veregette meg a doktor bácsi Panka sápadt képét. – No, de majd segítek ezen a városi kisasszonyon. Nem kell neki más orvosság, csak reggelire rigófütyty, ebédre tücsökhegedülés, vacsorára meg kolompszó.

Nagyot néztem az orvos szavaira – de aztán megértettem. Szedtük-vettük a sátorfánkat, s másnap már kint voltunk a pusztán. Sárgarigók köszöntöttek bennünket, mikor harmatos hajnalon megállott kocsink a fehér tanya előtt. S uramfia, Pankának az volt az első szava, ahogy beugrott az eresz alá:

– Jaj, apuskám, odaadnám a törött lábú babámat egy pohár friss tejért.

No, a Bimbó tehének még a baba sem kellett, mégis adott friss tejet. Nem is egy pohárral, hanem kettővel, örömben visszafütyültem a sárgarigónak:

– Áldja meg az isten azt a tudós doktor bácsit! Már látom, hogy használ az orvossága. Hát még ha a tücsökmuzsika megszólal ebédre!

Azért persze egy kicsit messzebb kellett menni. Aranyos búzaföldeken, árnyas gyümölcsösökön, vadvirágos réteken keresztül. Messziről hallottam, hogy milliom tücsök pengeti a hegedűjét a tiszteletünkre:

– Ki-ri, ki-ri, ki-ri?

Ki ri? Hát bizony Panka volt az, aki majd ríva fakadt már az éhségtől. Én ugyan nemigen tudtam enni az örömtől, de ő megfelelt az én részemnek is. Öreg diófák árnyékában hevertük keresztül a délutánt, s hazafelé kolompolt a csorda, mikor a pázsiton nekiültünk a vacsorának. Biz az csak húsos szalonna volt meg friss túró. De olyan jóízűen evett belőle Panka, hogy öröm volt nézni.

Két hét se telt bele, piros lett a kislányom arca, mint a rózsa. Azóta minden sápadt városi gyereknek merem ezt az orvosságot ajánlani: reggelire rigófütyty, ebédre tücsökhegedülés, vacsorára kolompszó.

KERESÉSEK

Világunk létezői

Plotinosz görög-római filozófus (203-269) felosztása szerint a világ valóságai különböző létszinteken vannak: élettelenek, növények, állatok, emberek, Isten.

Az egyik szintről nem lehet egy következő szintre felugrani. Egy kő nem fog magától kicsírázni, egy növény nem fog magától látni vagy hallani. Egy állat nem fogja tudni érzékelni, ami az emberben emberi. Ha én József Attila verseit olvasom és egy kiséger a lábamhoz jön, soha nem fogja tudni felfogni, mi történik. Nincs hozzá érzékszerve.

Éppen így az ember sem tudja a maga valóságában érzékelni, megtapasztalni Istent. Annak ellenére, hogy Ő jelen van mindenütt (ott is, ahol most Te olvasol), jelen van sokkal teljesebben, mint bármely más dolog, mégsem tudjuk Őt a maga valóságában megtapasztalni. Egy más lét-szinten van.

Ha Ő azt akarja, hogy megérthessük, befogadjuk, akkor le kell jönnie a mi szintünkre. A térben és időben jelet kell adjon önmagáról.

Sokan úgy vélik, hogy az istenség valamifajta energia, végtelen erő, személytelen bölcsesség. Sokan magát az anyagot ruházzák fel ezekkel a titokzatos tulajdonságokkal. A kereszténység (és sok más vallás) meggyőződése az, hogy Isten személy. Miért gondoljuk ezt?

A világban, amely a Teremtőből sarjadt ki, léteznek személyek. Létezik az ember, akinek szabad akarata, öntudata van. Képes szeretni, tervezni, alkotni. Nem ésszerű azt gondolni, hogy az alkotás tökéletesebb az Alkotójánál, hiszen belőle sarjadt ki az ember léte is. Ha tehát létezik a mindenségben az emberi személy, akkor nagyon is ésszerű feltételezni, hogy a mindenség ősforrásában, az Istenségben is megvan ez a tökéletesség. Természetesen egészen más módon, de Istenben is megvan az öntudat, a szabadság, a szeretet képessége.

Isten személy, Ha pedig ez így van, akkor azt is logikus feltételeznünk, hogy az Ő számára a galaxisok, csillagmilliárdok között a legérdekesebb, legfontosabb, legértékesebb létező a porszemnyi ember, aki legalább egy kicsit képes Őt érzékelni, befogadni. Akkor nagyon is ésszerű feltételezni azt, hogy megpróbál közeledni az emberhez, megnyilvánulni ebben a térben és időben létező világban, hogy felfoghassuk, befogadhassuk Őt.

Ha pedig ez így van, akkor az ember számára az egyik legfontosabb feladat kutatni, keresni azt, hogy történt-e ilyesmi. Hogy vannak-e jelei, nyomai annak, hogy Isten belépett a világba és jelet adott önmagáról? Hagyott-e nyomokat a történelemben? (Dr Székely János: A hit kapuja c. könyvből)

??!!???

Kedves Olvasó! Olykor nehéz feladat számomra, mikor az Otthonban új arcokkal, új személyekkel ismerkedem. Mert vannak könnyen nyíló, kedves emberek, de vannak zárt, bizalmatlan új lakók, akiket nagy türelemmel, sok kedvességgel, több alkalommal visszatérve lehet csak megszólaltatni. A lelki gondozás állhat jó ízű, humoros beszélgetésekből, de nehéz emlékezések, nagy élettörténetek is felbukkannak. De különösen akkor nehéz, ha éppen úgy adódik, hogy a hamarosan kezdődő szentmisére hívok egy-egy új lakót. Sokan örülnek, kapnak az alkalmon, míg mások rögtön tudtomra adják, hogy ők nem vallásosak, őket ez a téma nem érdekli. Tiszteletben tartom, de nehéz belőle jó érzéssel vissza jönni. Tapasztalom, hogy sok előítélet vagy múltbeli sérülés áll a tiltakozások mögött. Manapság nagyon nehéz téma a vallás. Pedig a nagy emberi létkérdésekre senki nem tud magának biztos választ adni, egy beszélgetés éppen felszabadító lehetne.

Carlo Carretto: Boldog vagy, mert hittél /részlet/

...Győzelmes egyház ezen a földön? – aki erről álmodik, tévúton jár – visszatér a múltba, vagy az Istenről és emberről alkotott gyerekes fölfogásba. Az igazi egyház a hajótöröttek, a gyöngék, a szegények, a kitzasztottak egyháza.

Kár, hogy a katolikus keresztények túl sokszor gyűlnek össze a Szent Péter téren, amit Bernini, egy pogány triumfalizmus dagasztotta kor gyermeke, egyetlen győzelmi emlékké stilizált. Ezen a téren semmi nyoma nem található az egyház halálos ínségének, az emberek szenvedésének, és ha az egész szép is, szigorúan véve elhibázott.

A keresztényeknek börtönökben, kórházakban, bolondok házában kellene összejönniük, ott, ahol az emberek sírnak, és testükben szenvedik meg a bűnök imádatát.

Ott kell keresni Jézus arcát, ott fog megnyilatkozni, mert ott lehet megmenteni azt, ami elveszett.

A tetszésnyilvánítás zaja kábítószer lehet, és a pompás körmeneteket későbbre kellene halasztani, a mennyek országába.

Az Evangélium nem hagy kétséget afelől, hogy hol kell keresnünk az ember valódi győzelmét, az ima és a szentség helyes kifejezését.

Mária a keresztt alatt megmutatta fiának, Jézusnak az arcát. A megfeszített szeretet által megdicsőült emberarc volt ez. Egyetlen arc sem lehet ennél szebb.

...**Ha** látod, hogyan dönti le a vihar az erdőket, hogyan rombolja le a föld-rengés a városokat, hogyan falja föl a tűz a házat, **mondd magadnak: hiszem**, hogy az erdő ismét kinő, a föld ismét megnyugszik, és a házat újra fölépítem.

Ha híre jár, hogy háború lesz, és az emberek körülötted halálos rettegéssel félnek, „mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad” (Mt 24,7), akkor elszánt bátorsággal **mondd magadnak**: Jézus mindezt előre megmondta nekem, és hozzátette: „Nézzetek föl, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltástok ideje” (Lk 21,28).

Ha torkon ragad a bűn, és úgy véled, hogy megfulladsz és a végét járod, **mondd magadnak**: Krisztus föltámadt a halálból és újjáalkotta az eget és a földet.

Ha gyermeked elcsatangol és kalandokat keres, ki tudja hol, és te mint apa vagy anya úgy érzed, hogy szertefoszlanak álmaid, **mondd magadnak**: Gyermekem nem vész el Isten szeme előtt, haza fog térni, mert Isten szereti őt.

Ha látod, hogy körülötted hogyan alszik ki a szeretet, és olyanok az emberek bűneikben, mint akiknek elment az eszük, és elposványosodnak árulásukban, **mondd magadnak**: A szakadék fenekére zuhannak, de vissza fognak térni, mert Istentől távol nem tud élni az ember.

Ha a világ úgy jelenik meg előtted, mint Isten merő veresége, ha torkig vagy a zülléssel, a durvasággal, a terrorral, a háborúval, s mindez tovább szaporodik, és ha a világ káosznak tűnik, **mondd magadnak**: Jézus meghalt és föltámadt, hogy szabadulást hozzon és üdvössége már jelen van közöttünk.

Ha apád vagy anyád, fiad vagy lányod, menyasszonyod vagy legkedvesebb barátod halálos ágyán fekszik előtted, és te az elválástól való halálos félelemmel tekintesz rájuk, **mondd magadnak** és mondd nekik: Bátorság, viszontlátjuk egymást Isten országában!

Ennyit jelent **hinni a föltámadásban**.

Ezzel még nincs vége. A föltámadt Krisztusban hinni még mást is jelent.

Kalkuttai Teréz anya számára azt jelenti, hogy fölszedje az utcáról a haldoklókat, és számodra, hogy valami hasonlót cselekedj.

Martin Luther King számára azt jelenti, hogy dacoljon a halállal, és a te számodra, hogy ugyanígy kockáztass testvéreidért.

...Minden misszionárius, aki elmegy az idegenbe, a föltámadásba vetett hit megvalósítója.

Minden menhely, amelyet a leprások ápolására rendeznek be, Credo a föltámadásban.

Minden békeszerződés a föltámadásba vetett hit ünnepi kinyilvánítása.

Minden szolgálat, amelyet elvállalsz, a föltámadásba vetett hit tette.
Ha megbocsátasz ellenségednek, ha enni adsz az éhezőknek, ha védelmezed a gyöngét, hiszel a föltámadásban. Ha van bátorságod házasságot kötni, ha elfogadod a világra jövő gyermeket, ha házadat építed, hiszel a föltámadásban. Ha reggel vidáman kelsz föl, ha együtt énekelsz a fölkelő nappal, ha örömmel indulsz munkába, hiszel a föltámadásban.
A föltámadásban hinni annyit jelent, hogy bizalommal öleled át az életet, azt jelenti, hogy jót tételezel föl testvéreidről, azt jelenti, hogy nem félsz senkitől.
Hinni a föltámadásban azt jelenti, hogy gondolsz arra, hogy Isten az édes jó Atyád, Jézus a testvéred, és Mária, ha akarod, az Édesanyád!

Carlo Carretto (1910.04.02. – 1988.10.04.). Észak Olaszországban, parasztcsaládból született. Huszonhárom évesen csatlakozott a Katolikus Akció ifjúsági szektorához. 1952-ben döntött úgy, hogy csatlakozik a Jézus Kistestvérei vallási gyülekezetéhez, amely Charles de Foucauld ihletésére indult. 1954. december 8-án az algériai Orán közelében található El Abiodh noviciátusába indult. Később fogadalmat tett, és pappá szentelték. Tíz éven át élt remete életet a Szaharában, amely imádságból, csendből és munkából állt. Ezt a tapasztalatot a Sivatagi levelek című művében, valamint minden későbbi könyvében is kifejtette. Ez inspirálta őt arra, hogy egy csendes helyet teremtsen Olaszországban az imádsághoz. Így 1965-ben visszatért Olaszországba, és az umbriai Spellóban telepedett le. Tíz éven át irányította az Evangélium Kistestvérei testvériség működését. Ott hunyt el 78 évesen, hosszú betegséget követően.

000

Radnóti Miklós: Himnusz a békéről

Te tünde fény! futó reménység vagy te,
forgó századoknak ritka éke:
zengő szavakkal s egyre lelkesebben
szóltam hozzád, könnyűléptű béke!

Szólnék most újra, merre vagy? hová
tüntél e télből, mely rólad papol
s acélt fen szívek ellen, - ellened!
A szöllőszemben alszik így a bor

ahogy te most mibennünk rejtezel.
Pattanj ki hát! egy régesréggi kép
kisért a dalló szájú boldogokról;
de jaj, tudunk-e énekelni még?

Ó, jöjj el már te szellős március!
most még kemény fagyokkal jó a reggel,
didergő erdők anyja téli nap:
leheld be zúzos fáidat meleggel,

s állj meg fölöttünk is, mert megfagyunk
e háboruk perzselte télben itt,
ahol az ellenállni gyöngye lélek
tanulja már az öklök érveit.

Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük járni jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!

s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényü, csillogó lovak

száguldanak a hulló nap felé!
s fejünk felett surrog és csivog
a fecskefészkektől sötét ereszt!
Így lesz-e? Így! Mert egyszer béke lesz.

Ó, tarts ki addig lélek, védekezz!

KEGYELMI ÜGY MÁSKÉNT

Elutasított kegyelem

Egy fiatalember, aki életében először volt részeg, a kocsmában verekedés közben embert ölt. Letartóztatták és halálra ítélték. Az egész falu nagyon sajnálta ezt a fiút, hisz addig nagyon rendes életet élt. Írtak egy kérvényt az uralkodóhoz és az egész falu aláírta. Leírták, hogy ez a fiú mindig nagyon rendes volt, soha nem tett semmi rosszat, most történt vele először ilyen. Kérték a királyt, ha lehet, adjon neki kegyelmet.

A király, amikor kezébe vette ezt a kérvényt, megatódott. Milyen lehet az az ember, aki mellett az egész falu bizonyosságot tesz, és annyi ember kér számára kegyelmet. Azt mondta, kegyelmet adok neki, de én magam fogom elvinni, hadd lássam azt az embert.

Abban az országban a bíró fekete talárban járt és ebben az öltözékben ment be az uralkodó az elítélt cellájába. A fiú felemelte a fejét és ránézett arra, aki bejött, azt gondolta, itt a pap. Persze holnap meghalok, küldik a papot.

Az uralkodó azt mondta: - Fiatalember, jó hírt hoztam magának.

- Köszönöm, nem kell a maguk jó híre, holnap úgyis meghalok - nem érdekel a jó hír

- De fiatalember, az életéről van szó, a kegyelmet hoztam.

- Nem kell a kegyelmük, tartsák meg maguknak.

A király tanácstalanul állt ott, újra kérte: - legalább hallgasson meg engem.

- Senkit nem hallgatok meg, ha azonnal el nem hagyja a cellám, hívom az őrt és kidobatom.

A király megrántotta a vállát és elment. Később kíváncsian jött a börtönőr:

- Na, itt volt a király, mit hozott, kegyelmet?

- Jaj, nem tudtam - hát a király volt itt? Azonnal adjanak papírt, ceruzát, írni akarok a királynak.

És írta: Felség, bocsánat, nem tudtam - kell a kegyelem!

Gyorsfutár vitte a levelet. De már késő volt, hajnalban kivégezték a fiút.

Ahogy ott állt a bitófa alatt, kiabálta:

- Emberek, nem azért halok meg, mert öltem, én azért halok meg, mert visszautasítottam a kegyelmet.

OOOO

Szentmihályi Szabó Péter: Magad köré poklot

Ha Istent egy éjjel ellopod,
állíts helyére oszlopot,
fakassz vizet vad gépeiddel,
építs hidat, mely égre ível,

ha Isten nevét elveszed,
állíts helyébe szellemet,
ha Isten parancsát megszeged,
állíts helyébe elveket.

Ha Istent már likvidáltad,
üres leszel, akár az állat,
ha mennyed reményét lerontod
magad köré Te teremtesz poklot!

Június a papszentelések hónapja. A nagy esemény, mikor fiatal férfiak örökre elköteleződnek Isten ügyének.

Nemeshegyi Péter: A mandulaág csodája

Régen történt, több mint huszonöt éve. Rómában készültem akkor évfolyamtársaimmal együtt a papszentelésre. Engem kért meg a papnevelő intézet házilapjának szerkesztője, hogy írjak erre az alkalomra egy rövid cikket a keresztény papság értelméről. Mialatt imádkozgatva gondolkodtam azon, mit is írjak, az ószövetségi Szentírás két szakasza ötlött eszembe. Mandulaágról szól mind a kettő.

Az *első*: az Áron vesszejéről szóló történet a Számok könyvében. Arról van ott szó, hogy vetélkedés keletkezett a sivatagban vándorló zsidók között: kinek van joga ellátni az áldozatbemutató pap tisztjét? A kérdés eldöntésére Mózes Isten parancsára a tizenkét törzs fejedelmeivel tizenkét száraz faágat helyeztet el a frigyszekrény elé. "Választottam az, akinek a vesszeje kivirágzik" - mondja az Úr. És lám, másnap reggelre a Lévi törzsbeli Áron vesszeje hajt virágot. A vessző egy mandulafa ága volt (Szám 17,23). Héberül "virrasztó fának" nevezik a mandulafát. Azért, mert januárban, mikor minden más lombhullató fa még téli álmát alussza, a mandulafa már felébredt: átjárja az élet lehelete, és ott rezeget ágán a téli napsütésben a sok-sok fehér vagy rózsaszín virág. Egy ilyen mandulafa ága feküdt ott, szárazon, halottan, a frigyszekrény előtt. De Valaki rálehelte, és megtörtént a csoda: virágba borult a száraz ág. Így lett Áron az Isten papjává.

A *második* szöveg Jeremiás próféta hivatásának története. Maga Jeremiás írta le könyvének első fejezetében. Jeremiás papcsalád ivadéka (Jer 1,1), és így az ószövetségi törvény szerint maga is pap. Épp szülőfalujában, Anatóliában tartózkodott a fiatal levita, amikor egy éjjel hirtelen reáúdul az Isten szava: "Mielőtt anyád méhében formáltalak volna, ismertelek. Mielőtt elhagytad volna anyád méhét, felszenteltelek. Kiválasztottalak népek prófétájává!" (1,5) Jeremiás remeg, fél. Nem akarja elfogadni az óriási megbízatást: "Uram, Istenem, én még csak gyerek vagyok. Beszédhez nem értek" (1,6). De az Isten nem enged. "Én szavam a te szájadba helyeztem!" A még mindig habozó Jeremiás szeme előtt ekkor egy látomás képe bontakozik ki: hatalmas, virágba borult mandulaág. "Mit láatsz, Jeremiás?" - kérdi az úr. "Mandulafaágot látok." És az úr: "úgy van, jól láttad. Így virrasztok én, hogy betöltsen szavam." (1,11-12) Így lett Jeremiás az Úr prófétája.

A mandulafa csodája: a papi hivatás csodája. **Nem vagyunk mi papok különbek másoknál. De ránk lehelte Krisztus, az Úr. Ránk bízta száraz ágon csodálatosan nyíló virágként szavát, szívét, testét-vérét, bocsánatát.** Ezt hordozzák, száraz ágaként, de az úr leheletétől áthatottan Krisztus papjai. A világ végéig, a századokon át! Mindaddig, amíg az Úr maga el nem jön, és az Isten nem lesz mindenben mindenné... ·

Ilyesvalamit írtam huszonöt éve a római papnevelő intézet lapjában, és ilyennek látom a krisztusi papság kegyelmét ma is.

Az Intézményekről

Pályakezdő ismerősöm 1 év után újabb beosztást kapott munkahelyén, ami nem könnyű dolog. Megszerette a munkáját, a gyerekeket. De az átszervezés során Ő lett az áldozat. Más munkakör, a megszeretett kis gyerekecskék helyett mások, akiket majd újra szeretni kell. Így van ez, tudjuk, mi öregek már sok ilyen eseményen túljutottunk. Talán nem is ez a baj, hanem a szenvtelenség. Mint a sakktáblán egy gyalogos – aminek nincsenek érzelmei. Egy közlés, 1 nap gondolkodási idő....

„...Életünk sokféle próbatétele közepette időnként vigasztalásra szorulunk. Bár ez gyermekes dolognak tűnik, de egy nehéz élethelyzetben mégis jólesik néhány együtt érző szó. Nem azért, hogy felülbíráljunk egy súlyos orvosi diagnózist, vagy egy méltatlan döntést visszavonassunk, hanem egyszerűen azért, hogy ráhangolódjunk szerencsétlenül járt barátunk lelkiállapotára. Aki talán éppen ettől kap lendületet az újrakezdéshez. Mert a hatóság szakirányú döntésétől biztos, hogy nem, hanem úgy érzi magát, mint akin győzött az intézmény.

Igaz, az intézménynek és képviselőinek nem dolga a lelki istápolás. Az intézménynek az a dolga, hogy az emberi kapcsolatok rendszere, a munka szabályosan folyjon. Ez fontos, de nem elég.

A vigasztalás már nem elintézni való, nem zárható aktákba és grafikonokba. Oda érző, teljes ember, és ami a legfontosabb, idő kell. Mindennapi keresztjeink azok az események, amelyekre időt kell áldoznunk. Ilyen kereszt másokat vigasztalni, de mások vigasztalását elfogadni is.” /Sánta János/

Babits Mihály: Mi az? Mi az?

Mert valamit elveszítettem!
Mi az? mi az? Már elfeledtem.
A sorsmadár kering felettem-
mi lenne ha eszembe jutna?

Boldog vagyok. hogy elfeledtem.
Ha gondolatom visszajutna
a félve rejtett, régi útra:
Jaj: mivé lenne? hova futna?

Mi baj ha lelkem vére buggyan?
Csak meg ne lássam, meg ne tudjam!
Ha éjjel visszaálmodom,

reggelre újra elfelejtsem.
Ha rátalálok az úton
fölvegyem és megint elejtsem.

Lázár Ervin: A kovács

– Kénszagot érzek – mondta Szűcs Lajos.

A segéd csodálkozva rákapta a tekintetét, azt akarta mondani: „Hát aztán, gépész úr, hiszen a méhelben vagyunk.” Márpedig a *méhelben* – így nevezték Rácpácegresen a műhelyt – különböző gőzök és gázok keveregnek, rejtélyes szagokat böffen a fújtatóval izzított szén, kesernyés párákat ereget a hűtődézsában kihunyó vöröslő vas, még az üllőről szertefröccsenő vascsillagocskák is illatoznak, fém-, égettpata-, füst- és kénszag lebeg itt mindig. A segéd mégsem szólt, mert ahogy a mesterre nézett, látómezejében megjelent a műhelyajtó is, s az ajtófélfának támaszkodva ott állt egy úrféle, pantallóban és hosszú malaclopóban.

„Hogyhogy nem vettük észre, amikor bejött?” – ámult magában a legény, s hogy oly hosszú ideig bámult ugyanarra a pontra, odanézett a mester meg a kisas is. A kisas mindjárt észrevette, hogy ennek az embernek nagyon furcsa a lába. Önkéntelenül közelebb lépett a mesterhez, hogy védelme láthatatlan fénykörébe álljon.

– Jó napot, uram – mondta tisztességtudóan Szűcs Lajos –, észre sem vettük, hogy bejött.

Az úrféle köszönés helyett felröhintett.

– Maga az a híres kovács? – kérdezte kényeskedő bálgúnárhangon. Szűcs Lajos a maga részéről az ilyen hangot utálta a világon a legjobban.

– Eddig nem tudtam róla, hogy híres vagyok – mondta, és önérzetesen kihúzta magát. Ettől még vékonyabbnak látszott, feszes volt, mint a nyílpuska húrja.

– Úgy hírlík – mondta az idegen –, magát nem is porból meg hamuból gyúrta össze a Teremtő.

Elhallgatott. Talán kérdésre várt.

De arra aztán várhatott, mert nem szólt a mester se, a segéd se, a kisas se. Hallgatásukba bekapcsolódtak a tárgyak is. Fönn a mennyezeten a nagybögőszerű fújtató, a tűzhely két vaspofája, a vízszintes lendkerekes fúrógép s a falon függő szerszámok, a menetvágók, laposfogók, kacsacsőrű fogók, vasfúrók, lukasztók, hidegvágók, kiskalapácsok, nagyok, s persze maga az üllő is – mind-mind súlyosan hallgatott.

Így hát kérdés nélkül folytatta az idegen.

– Magát vasból kalapálta, nem igaz?!

A kisas elképzelve, ahogy Isten a Vashegyből kiszakít egy jókora tömböt, vörösre izzítja és kikalapálja belőle Szűcs Lajost. Így már érthető, hogy cingár ember léteire hogy fér meg benne ennyi erő. Vasból van.

A mester azonban, úgy látszik, nem vette dicséretnek az idegen szavait, mert még feszesebb lett.

– Mivel szolgálhatok az úrnak? – kérdezte kurtán.

– Na jó – böffent a bálgúnár –, patkolja meg a lovamat.

Szűcs Lajos kitárta a kétszárnyú faajtót, amely akkorára volt méretezve, hogy a vasalni való szekeret be lehessen tolni rajta a műhelybe. Lópatkoláshoz

ugyan fölösleges volt kinyitni, de úgy látszik, a mester nagyobb légteret akart. Vagy a kénzapot érezte túl erősnek.

Már ajtónyitás közben szemrevételezte a lovat, és egy kicsit meghökkent tőle. Elsőre nem is tudta, hogy mi a lóban az ijesztő. Hogy ilyen nagy monstrum? Hogy szénfekete? Vagy a feketeségből kivillogó szeme fehérje? Vagy az, hogy sunyít? Ha a ló ellenségesen hátracsapja mind a két fülét, azt hívták Rácpácegresen sunyításnak. Ebből lehetett látni, hogy a ló rossz természetű. Ez rossz természetű volt, semmi kétség.

Ekkorra már gyűlni kezdett a nézőközönség is. A pusztaiak – honnan, honnan nem – megtudták, hogy valami készül a méhelben, és összesereglettek, tisztelettudó, nagy kört alkotva a sunyító fekete ló körül, szívükben nagy bizodalommal a mester iránt, aki jelenlétüktől rögtön nagyobb bátorságra kapott, nem érdekelte már, hogy mitől ijesztő a nagy, fekete ló, leemelt a szögről egy félkész patkót, fölizzította – nyekegett a böhöm fújtató, a két vaspofa között sisegett a szél –, és az izzó patkóval elindult kifelé, hogy a ló patájához mérje, tágítani kell-e, vagy szűkíteni.

– Ezt akarja ráverni? – kérdezte fitymálóan az idegen.

– Ezt hát. Nem azt mondta, hogy patkoljam meg?

Erre az idegen, se szó, se beszéd, odalépett a mesterhez, pusztá kézzel kivette az izzó patkót a fogó pofái közül, és egyetlen mozdulattal úgy összegyúrta, mintha nem is vasból, hanem nyers tésztából volna. A csúffá tett patkót odahajította Szűcs Lajos lába elé.

– Az én lovamnak rendes patkót csináljon!

Olyan csönd lett, amilyen Rácpácegres főnnállása óta még soha. Hallani lehetett a kisas szívdobbanását. Azért dobbant akkorát a kisas szíve, mert most értette meg, mitől furcsa ennek az embernek a lába. Meg a ló! Hát persze! Még egyszer odapillantott, hogy biztos legyen a dolgában. Biztos lehetett. A ló füle mögött két szarvacska meredt az égnek. Nem nagyobb egyik sem, mint egy hüvelykujj körmös vége, de szarv. És az idegen lába! Nem láb az, pata!

Odasüdürgött sóbálványként álló mesteréhez, s a nadrágja száránál fogva húzni kezdte befelé.

– Ne ráncigálj, az apád nemjóját – marrant mérgesen a mester, de azért engedelmesen megindult a műhelybe.

– Gépész úr – súgta odabent a gyerek –, ez az ördög!

– Azt hiszed, nekem nincs szemem? – súgta vissza Szűcs Lajos, és elkiáltotta magát: – Nyomd azt a fújtatót!

Ezzel nekilátott. Egy egész nyaláb sínvasat tartott egyszerre a tűzbe, annyit, amennyiből öt szekér vasalása kitelne. Izzította, egybekalapálta, nyújtotta, hajlította, bumm-bumm a segéd nagykalapácsa, a mesteré meg egy az izzó vásra, kettő csilingelő az üllőre. Muzsikáltak a kovácsok. A rácpácegresiek odakint biztosan tudták, most már nagy baj nem lehet.

Elkészült a patkó, olyan súlyos, hogy nyögött alatta az üllőtartó tuskó. Szűcs Lajos a legnagyobb fogóval fogta. Feszült minden izma, amikor fölemelte. Odatartotta az ördög elé.

– Na, ezt tekergesse össze!

Az ördög ezzel a patkóval már nem mert kikezdeni, intett, hogy jó lesz. A mester fölverte a lóra. Aztán dolgozott tovább, sercegve röpködtek a szikrák, csengett az üllő, elkészítette a második patkót, a harmadikat, már a negyediken dolgozott.

– Még vasat! – mondta.

– Nincs több, mester úr – súgta neki a kisas.

– Mi az, hogy nincs több, hozd a szerszámokat – rendelkezett Szűcs Lajos.

A gyerek hordta a lángra a mester saját készítésű szerszámait, a gyáriakat, a drága menetvágó készletet, a fúrógépet lendkerekestül.

De ez sem volt elég.

– Még vasat! – kiáltotta Szűcs Lajos, jó hangosan, hogy a kintiek is meghallják. – Emberek, vasat!

A rácpácegresiek szétszéledtek, de nem telt bele egy perc, már jöttek is újra, a csiraistállóból vasvillákat, marhaláncokat, a lóistállóból lóvakarókat, zablavasakat, kápakarikákat hoztak, az asszonyok hordták hazulról a faszenes vasalókat, parázscsiptetőket. Ili néni hozta a híres háromlábú vaslábosát, a gyerekek a játékaikat, röpikéket, gurigákat.

Nyelte a patkó a vasat, de csak készen lett.

– Nna! – mondta a mester, és inge ujjával megtörölte verejtékező homlokát. A segéd csurom egy víz volt, átizzadt a kisas inge is.

Sistergett a patára illesztett patkó, s az égettpata-szagba, ahogy az ördög lovához illik, egy kis kénkőszag vegyült, a mester beverte a patkószöveget, egy kicsit egyengetett még a reszelővel, aztán fölegyenesedett, a ló vasalt patája lehuppant a földre. Így szólt: dönn.

– Na, meg van patkolva a lova – mondta Szűcs Lajos. Az ördög, ahelyett hogy megköszönte volna, fölvihogott, a lovára pattant, az övéről leoldott egy bőrzacskót és Szűcs Lajos lába elé dobta. Nagyon csörgött benne valami.

– Itt a fizetség – mondta, és megsarkantyúzta a lovat. A ló könnyedén el akart ugrani, de Szűcs Lajos patkóinak súlya nem engedte, meglepetésében majdnem térdre esett.

– Gyia! – üvöltötte az ördög.

Az óriási dög nekiveselkedett, ropogtak az ízületei, dagadtak az izmai, két első lábát nagy nehezen emelte a földről, de vissza is zuhantotta azonnal, a föld nagy recsegve-ropogva beszakadt, az ördög kétségbeesve üvöltözött, de mindhiába, zuhant a ló a patkó szakította gödörbe, s zuhant vele kecskelábú gazdája is. Vészjósló hangon morgott és remegett a föld, s mielőtt összezárt volna a rusnya ördög és rusnya lova fölött, Szűcs Lajos gyorsan fölkapta a lába elől az ígéretes bőrzacskót, és utánuk hajította.

Aznap nagy bált rendeztek Rácpácegresen, s bár a zenét csak hártypapírral fölszerelt fésűk szolgáltatták, mivel Mészáros Juliska citerahúrjai is odalettek az ördög patkójába, azért éjig ért a jókedv. S kedves utazó, ha egyszer Rácpácegresre tévedsz, ne mulaszd el az egykori méhel előtt a füledet a földre szorítani. Halk duhogást és dörögést fogsz hallani. Máig ott küszködik a Sátán Szűcs Lajos patkóival.

Imre Flóra: Ballada a nyárról

itt válik az út kétféle
a búcsú nyara ez a nyár
egy féloldalas jegenye
a tiszta égbe tűzve áll
mértani ábra a határ
téglalapok és négyzetek
sárgállanak zöldellenek
a búcsú nyara ez a nyár

a színek és a vonalak
élesebb mind mint rendesen
semmi közbülső árnyalat
az ég olyan mezítelen
olyan végleges moccanatlan
ég bele az a csonka láng
itt már csak merev fájdalom van
a búcsú nyara ez a nyár

elválik a befejezett
és a be nem fejezhető
mennyire feszes ez a csend
jelen idő jelen idő
két szikkadt karjával az út
nyújtózik valami után
milyen áttetsző most a múlt
a búcsú nyara ez a nyár

az emlékek a költözők
herceg hová lesz ez a táj
az ég mögött az ősz mögött
a búcsú nyara ez a nyár

Mi volt az? Medve?!

A napellenző sildje alatt Gitta homloka aggodalmas, mély barázdákat mutatott. Kezében úgy szorongatta a turistaútvonal térképét, mintha az egy kincsesláda kulcsa lenne, nem pedig a Börzsöny egyik legelágazóbb, legkaotikusabb ösvénye.

– Mondtam, hogy a kéknél kellett volna balra fordulni – jegyezte meg, miközben megigazította a derekára rögzített vesevédőt. – De persze, ha Ernő vezeti a csapatot, akkor garantált a földrajzi önmegvalósítás.

Ernő, aki egy méterrel előrébb járt, megállt, és egy méretes tölgyfának támaszkodott. Nem azért, mert fáradt volt – legalábbis ezt állította –, hanem mert „tanulmányozta a mohásodás irányát”. Az igazsághoz hozzátartozott, hogy a térdei az utóbbi kétszáz méteren olyan hangokat adtak ki, mint egy rosszul megkent kerti kiskép.

– Kedves Gitta, a kék jelzés a lusta városiaknak való – felelte Ernő, miközben megigazította ósdi hátzísákját, amit makacsul megtagadott lecserélni modern túrazsákra. – Mi a belső iránytűnket követjük. Különben is, a friss levegő jót tesz a vérnyomásodnak.

– A vérnyomásomnak egy tisztos kávézó tenne jót, ahol van rendes porceláncsésze és szék – morogta hátulról Karcsi. Ő volt a társaság legpraktikusabb tagja. Ez abból is látszott, hogy a túrafelszerelése kimerült egy kockás ingben, egy kényelmes makkos cipőben és egy nejlonszatyorban, amiből már a parkoló óta fokhagymás kolbász illata áradt.

– Ha még fél órát megyünk felfelé, a bal csípőprotézisem önálló életre kel, és visszaindul a kocsihoz.

Zsuzsa, aki eddig csendben gyűjtötte a vadvirágokat a csapzott frizurája mellé, elnevette magát.

– Ugyan, fiúk! Hatvan felett az élet csak most kezdődik. Emlékeztek, amikor harminc éve a Tátrában keltünk át a hágón? Akkor senki sem panaszkodott a csípőjére.

– Harminc éve még a gravitáció is gyengébb volt, Zsuzsikám – jegyezte meg Karcsi, és leült egy kidőlt fatörzsre, ami gyanúsan recsegett a súlya alatt. – Meg a térdemben sem volt annyi titán, mint egy kisebb repülőgépben. Ernő, hol vagyunk? De az igazat mondd, ne a földrajzi költészetet.

Ernő lassan megfordult. Arcán az a tipikus, enyhén büntudatos mosoly ült, amit a felesége már negyven éve azonnal felismert volna. Kivette a zsebéből az okostelefonját, amit a fia erőltetett rá a „biztonság kedvéért”.

– Nos – kezdte Ernő, miközben az ujjával bizonytalanul bökdöste a képernyőt. – A műholdas navigáció szerint egy sárga pont vagyunk a nagy zöld semmi közepén. És nincs térerő. De a jó hír az, hogy a napállásból ítélve még legalább három óránk van sötétedésig.

– Remek – sóhajtott Gitta – Akkor van időnk megírni a végrendeletünket. Karcsi, nálad van a kolbász. Ha nincs más megoldás, testvériesen megosztozunk rajta.

A kis csapat letelepedett Karcsi mellé a fatörzsre. A kezdeti zsörtölődés hamar átadta a helyét a régi rutinoknak. Karcsi előhúzta a bicskáját, és mérnöki precizitással kezdte szeletelni a kolbászt és a kenyeret a nejlonzacskó tetején. Gitta egy kis műanyag dobozból házi sós pereceket varázsolt elő, Zsuzsa pedig, mintha csak a zsebéből rántotta volna elő, egy fém kulacsot helyezett a fatörzs közepére.

– Ez mi? – kérdezte Ernő gyanakvón.

– Diólikőr. Saját főzés – mosolygott Zsuzsa. – Gyógyszer. A keringésre.

A likőrös kulacs körbejárt. Ahogy a sűrű, édes folyadék átmelegítette a torkukat, a Börzsöny fái hirtelen kevésbé tűntek ellenségesnek. A szél halk zúgása a lombok között már nem az eltévedés rémét, hanem a fiatalságuk kirándulásait idézte.

– Emlékeztek, amikor a nyolcvanas években elmentünk a Balaton-felvidékre, és Ernő elhagyta a sátorrudakat? – kérdezte Karcsi, miközben egy darab paprikát rágott.

– Nem hagytam el – védte magát Ernő. – Csak egyéni módon rögzítettem a ponyvát a fákhöz. Modern építészet volt.

– Két napig áztunk, te zseni – nevetett Gitta, és a feje Ernő vállára bicsaklott.

– De a tábortűznél mégis mi énekeltünk a lehangosabban.

– Mert fáztunk – tette hozzá Karcsi, de a szeme sarkában ott ült a melegség. Idelent, az erdő mélyén, távol a gyógyszeres dobozoktól, a tévéhíradótól és az orvosi rendelők várótermeitől, újra azok a huszonéves fiatalok voltak, akik anno együtt hódították meg a világot. A ráncok az arcukon nem az öregséget, hanem a harmincévnyi közös nevetést jelezték.

Hirtelen egy reccsenés hallatszott a bokrok felől. Mind a négyen megmerevedtek.

– Ez mi volt? Medve? – suttogta Zsuzsa.

– A Börzsönyben nincs medve – mondta Ernő bizonytalanul. – Maximum egy vaddisznó. - De azért mindegyikük feszülten fordult a zaj irányába.

– Karcsi, nálad van a bicska. Ha jön, vágj neki egy darab kolbászt, hátha megelégszik vele! – suttogta Gitta.

A bokrok közül azonban nem egy vadállat lépett elő, hanem egy húsz év körüli, tetovált, neon színű futóruhát viselő fiatalember, akinek a füléből zene szólt. Megállt, kivette a fülhallgatóját, és meglepetten nézte a fatörzsön piknikező idős társaságot.

– Jó napot! – köszönt a fiú. – Meg tudnák mondani, merre van a nagymarosi vasútállomás? Elhagytam a turistaútvonalat, és a telefonom lemerült.

A négy barát egymásra nézett. Ernő lassan felállt, kihúzta magát, és a faragott sétabotjával a fiú mögötti ösvényre mutatott, ahonnan ők is jöttek.

– Fiatalember, maga teljesen el van tévedve – mondta Ernő a legtapasztaltabb túravezetők magabiztosságával. – Szerencséje van, hogy találkozott velünk. Menjen vissza ezen a csapáson, a második tölgyfánál forduljon jobbra, és kövesse a belső iránytűjét. Vagy a kék jelzést, ha a lusta verziót szereti.

A fiú hálásan megköszönte, és már viharzott is tovább a megadott irányba.

Amikor eltűnt a fák között, Karcsi lassan Ernőre nézett.

– Ernő. Te most pont arra küldted vissza, amerről jöttünk, és ahol mi magunk is eltévedtünk.

– Pontosan – bólintott Ernő, miközben elrakta a térképet a zsebébe. – De mivel ő gyorsabban fut, húsz perc alatt kiér a műútra, mi meg csak követjük a lábnyomait a sárban. Ezt hívják modern logisztikának.

Gitta felállt, leporolta a nadrágját, és átkarolta Ernő karját.

– Te egy javíthatatlan szélhámos vagy, Ernő. De legalább nem fogunk unatkozni a mentőhelikopteren.

A négy öreg barát elindult a futó nyomait követve, miközben az erdőt betöltötte a nevetésük – ami pontosan ugyanolyan fiatalos és tiszta volt, mint negyven évvel ezelőtt. (P.M.)

Ottó Wiemer: A medvelepke hernyója

Semmi esély.
6 méter aszfalt.
Percenként 20 autó.
5 kamion. 5 vontató.
1 lovasszekér.

A hernyó nem tud az autókról.
Nem tudja, milyen széles az aszfalt.
Nem tud a gyalogosokról,
a biciklistákról és
a motorosokról.

A hernyó csak azt tudja,
hogy odaát
zöld lomb nő. Pompás zöld.
Alighanem ehető.
Kedve támadt a zöldre.

Át kéne menni.
Semmi esély.
6 méter aszfalt.
Elindul. Elindul tömpe lábain.
Percenként 20 autó.

Elindul sietség nélkül.
Félelem nélkül.
Taktika nélkül.
5 kamion.
5 vontató.
1 lovasszekér..
Elindul, és megy,
és megy,
és megy...
És odaér!

Találékony segítség:

Vak ember ült egy épület előtt a lépcsőn, lábánál kalap táblával, a következő szöveggel:

VAK VAGYOK, KÉREM SEGÍTSENEK !!!

Arra ment egy újságíró és látta, hogy a kalapban alig van pénz, csak pár fillér. Lehajolt, dobott a kalapba pár koronát, s anélkül, hogy megkérdezte volna, elvette a táblát és a másik oldalára írt egy mondatot.

Délután visszatért a vak emberhez és látta, hogy a kalapban már sok pénz van. A vak felismerte lépteit, s megkérdezte tőle, hogy ő írt-e a táblára, s ha ő volt, akkor mit.

Az újságíró így válaszolt: - Semmi olyat, ami nem lenne igaz. Csak soraidnak kicsit más formát adtam. Mosollyal az arcán távozott.

A vak ember csak este tudta meg, hogy a táblán ez állt: **TAVASZ VAN, ÉS ÉN NEM LÁTHATOM!!!**

Szabó T. Anna: Vannincs

Örül a nyelv, felőröl, lemorzsol, kiforgat magadból. Örül a nyelv, repes, beszél és szavakat mond. Örül a nyelv, beleőrjít, magába bolondít, gondolkodni se tudsz már nélküle.

Tiktakol az agy. Beleforgat az örvénybe, járod vele, mintha magad forognál, nyelvek kavarnak körülötted, zúgó fehér zaj, szavak áradása, véráram, körbepergő óra, időtlen. Egy vagy a nyelveddel, kitéphetetlen, pedig nélküled van. Ha kívágnák belőled, akkor is él, vergődő kígyó a porban. Ha levágnak róla, nem élsz.

Jó volna nélküle. Üres gyönyörködés, meredt szem, névtelen felhők úsznának feletted, fogalmazni se, fogni se, fogadni se, nem élnifélnibeszélni, nézni csak, nézni. Hallani csak a dallamot, értelem nélkül, cél nélkül, a zenét.

Jaj annak, aki örökségül kapta a nyelvet. Jaj annak, aki szól, jaj annak, aki nem tud már szavak nélkül sírni és énekelni, jaj annak.

Vedd, vidd, légy vidám. Nem vagy vadember, nem vagy állat. Falomb se vagy, vagy szikla, beszélj szépen, beszélj. Mondd szépen: mama. Mondd szépen: holnap. Mondd szépen: ér, vér, rév, mond d szépen, kérem, mond d szépen: én.

Azt hitted, otthon vagy benne, de képzelni se tudsz, csak általa. Nem te benned: te benne. Amit látsz: övé. Megosztod: uralkodik. Uralkodj magadon — boldog vagy, vagy bolond, ő szól. Szél, bolond lyukból, élsz, beszélsz. Nézd Holderlint, nézd Filomélát. Repdeső kezek, szempillák, őrzöngés, örület, öröm.

Vannincs nyelv, mert ez is kimondható: a vannincs.
Akit szó teremtett, szó által vész el. Használod, felhasznál, elhasznál, port a porhoz. Azt hiszed, ismered. Bírod, bírsz vele. Lebír. A nyelved, ahol csak egy betű a különbség vers és verés közt. Ég az ég, öl az öl, beleszédül, aki kapja beszédül, forogvást forog, pörögve magába hull, nem jut sehova. A nyelv malomkő. Járasd csak, járasd. Járasd le magad.

Bella István: És szólt a szó

És szólt a hegy:
— Ha alvó kő leszek,
hogyan felébredjek,
kezedbe veszel-e?

És szólt a Nap:
— Ha már nappal leszek,
hogyan megvirradjak, szemed
fölnyitod-e?

S a csillag szólt
— Ha már csak fény leszek,
szemhéjad alá, látni
elrejtész-e?

És szólt a tó:
— Ha tűz gyöngye leszek,
egy fűszál sóhajában
meghallasz-e?

És szólt a szó:
— Ha kucorgó fény leszek,
a szájad szélén, hogy megláss,
egyetlenegyszer kimondasz-e?!

Aranyosi Ervin: Örök barátság

Ilyenek voltunk, ilyenek lettünk,
mi egymás mellett megöregedtünk.
Ami a legszebb mégis csak benne,
hogy a megszokás oly kevés
lenne!

Mi elviseljük egymás hibáit,
és együtt érzünk, ha búsul a
másik!
Nem látjuk egymást ma
kevesebbnek, csak egy barátnak,
érdekes ebnek!
Ilyenek lettünk és gazdagodtunk,
sokat szerettünk, olykor
morogtunk,

közös kalandot sokat megéltünk,
többet is kaptunk, mint mit
reméltünk!

Jól megosztottunk a közös gazdán
elfértünk együtt a másik vackán,
Mindent megosztva, szeretve
éltünk,
ezért a holnaptól sohase féltünk!

Ilyenek voltunk, ilyené váltunk,
legnagyobb kincsünk az igaz
barátunk!

A család kirándulni megy a Gellért-hegyre. A gyerek kérdezősködik:

- Apa! Ti jártatok már itt Anyuval?
- Persze kisfiam!
- De Apa, és én akkor hol voltam?
- Velünk voltál, csak nem emlékszel, mivel nagyon pici voltál. Tudod, fölfelé még én vittelek, de lefelé már anyád hozott...

Egy anyának húsz évig tart, míg férfit farag a fiából, aztán egy másik
nő húsz perc alatt hülyét csinál belőle.

VICCOLDAL

Az orvos az egyik betegét teszteli a pszichiátriai osztályon.

- Mi lenne, ha levágnám a bal fülét? - kérdezi fürkészően a páciensről.
- Nem hallanék jól. És nem is látnék jól.
- Hogyhogy nem látna jól?
- Mert leesne a szemüvegem...

Hazajön a lapp ember a lapp háborúból, ami négy évig tartott. Sorba állítja a lapp gyerekeket. Hát eggyel több lapgyerek van, mint amikor elment, ráadásul egy éves, ő meg nem is volt itthon szabadságon... Előkapja a lapp asszonyát:

- Hogy van ez te asszony?
- Hát kedvesem, olyan hosszú volt ez a háború, így aztán ő más lapra tartozik.

Asszony este a férjének:

- Szeretsz drágám?
- Szeretlek.
- Nagyon szeretsz?
- Nagyon szeretlek.
- Mondj valamit már magadtól is!
- Aludj már...

Hogy mutatja be Küklopszot az apja?

- Ő itt az egyszem fiam...

Egy nő kora egyáltalán nem számít. A legszebb dallamokat a régi hegedűkön játsszák.

Az egész életem eltelt, mire megértettem, hogy nem szükséges mindent megérteni.

Fia született a szegény székelynek. Nagy örömében végigszalad a falun, mindenkit meghív, jöjjenek el, megnézni a gyereket.

- Aztán ha jöttök, csak rúgjátok be a kaput nyugodtan - teszi hozzá.
- Már miért kellene berúgnunk a kaput? - csodálkozik valaki – Nincsen rajta kilincs?
- Hogyne volna. De csak nem fogtok üres kézzel jönni!

